

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 23777

гр. София, 12.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
закрито заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

като разгледа дело номер **6576** по описа за **2025** година докладвано от съдия
Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 АПК вр. чл. 63д ЗАНН.

Образувано е по частна жалба, подадена от „Леветон“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от
управителя Е. К. В., чрез адв. Й. Л., с искане за изменение на постановеното по делото решение в
частта за разноските. Поддържа, че неправилно не са присъдени всички претендирани разноски.
Насрещната страна – касаторът – Агенция „Пътна инфраструктура“, не взема становище по
искането.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на
страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 63д ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в
касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.
Разпоредбата на чл.144 АПК предвижда субсидиарно прилагане на ГПК за неуредените в дял III
от АПК въпроси, свързани с производството пред съд по обжалване на административните
актове. В АПК няма изрични правила за допълване или изменение на постановления съдебен акт в
частта за разноските, поради което субсидирано приложение намира разпоредбата на чл.248 ГПК.
Молбата е подадена от легитимирана страна, в срока по чл.248, ал.1 ГПК и е допустима за
разглеждане.

Разгледана по същество молбата е неоснователна.

С Решение № 37815/14.11.2025 г. по настоящото дело, касационната инстанция е оставила в сила
Решение № 5570 от 28.12.2024 г., постановено по АНД № 20241110209586/2024 г. по описа на
Софийски районен съд, 100 състав (по съществува на спора), както и Определение № 2108 от
13.05.2025 г. постановено по АНД № 9586/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100
състав, с което е решен въпросът с разноските за производството пред СРС. Присъдени са на
касационната инстанция направените разноски за настоящото касационно производство в размер
на 900 лева – разноски за адвокат.

В случая делото не се отличава с фактическа или правна сложност, като размерът на присъденото

възнаграждение е съобразен с това. Настоящият съдебен състав счита, че е необходимо да се посочи и приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и, когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС.

В процесния случай, правилно е преценено, че естеството и характерът на оспорения ЕФ предопределя липсата на фактическа и правна сложност на делото, поради което не са налице основания за възлагане в тежест на наказващия орган на пълния размер на договореното и заплатено от „Леветон“ ЕООД адвокатско възнаграждение. Размерът на адвокатското възнаграждение се обосновава с два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. Предвид всичко изложено, няма пречка съдът служебно да намали размера на адвокатското възнаграждение и под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г.

По тези съображения молбата по чл. 248 ГПК следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на „Леветон“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. К. В., за изменение на Решение № 37815/14.11.2025 г., постановено по АНД № 20257010706576/2025 г. на АССГ, в частта за разностите.

Определението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

